

Mázurja nij toliko užalila konjeva izguba, kolikor gerda zvijača, s katero ga je tat preváril. Uže se misli sè samokresom maščevati prederznemu človeku, a potoláži se ter za njim zavpije: „Stoj, samo za trenotje! Ne boj se, da bi te dohitel, ker znám naglost svojega konja. Tudi vem, da si ne šteješ v greh, ka si me prevaril sè zvijačo in me okradel; a pómni, zlotvòr! da te zadene kazen prorokova. Kdo li bode po sedàj iznemoglim siromakom v puščavi pomagal za tako hvaležnost, kakoršna je tvoja? Vsak odjezdi gluh mimò ubozega popotnika, bojèč se, da se mu ne bi pripetilo, kar se je meni. In vse nesreče iznemoglih ljudij, katere zadene žalosten konec v puščavi, kriv bodeš ti, zlosréčnik. Idi!“ — To izgovorivši hoče Mázur molcé oditi. A kaj stvorí tat? Hipoma oberne konja ter dohitévši Mázurja, podá mu berzdo rekoč: „ná svoje živinče! Dobro si govoril! Dobiček, kar bi mi ga dal konj, bil bi premajhen proti nesreči, v katero bi jaz pehnil po puščavi potujoče in iznemogle ljudi. Ná tí svoje, a meni bodi prorok mílostiv.“

Danijel Majarón.

Kováč skopúh.

Bogat kováč je stanoval v necem mestu poleg morja. Bil je zeló skop in hudoben. Zbranih je imel premnogo novcev, s katerimi je napolnil star panj ter ga pred vsemi ljudmi postavil k ognjíšču, da bi nikdo ne súmnel, kaj je v njem skrito. Nekedaj, ko so terdno spali, morje vzraste in zalije hižo tako zeló, da je panj vsplával. Kadar se je morje uléknilo, odneslo je tudi panj, ki je plaval mnogo milj daleč, dokler je prišel k necemu mestu, kder je živel mož, ki je bil zeló gostoljubív in daréžljiv ubožcem in tujcem. Ta človek, zjutraj za rana vstavši, vidi plavajoči panj ter ga potegne k sebi na súho, misleč, da je sama klada, katero je kdo vergel ali ostavil. Pripétilo se je potem, da je k njemu prišlo mnogo tujcev, in bil je zunaj velik mraz. Gostoljubívi domačín vzame sekiro, da bi panj razklal, in ko udari trikrat ali štirikrat, začuti zvenčanje. Panj razcepi ter novce najde in veselo spravi, da bi je povernil, ako se jim gospodar oglási. A kováč je hodil vse od mesta do mesta, novcev iskáje, ter je prišel tudi v to mesto k človeku, kateri je bil njegov panj ogrénil. Ko je začel govoriti o izgubljenem panji, domačín takój razuméje, da so novci njegovi, ter pomisli v sebi: „ogledati hočem, ali je volja božja, da mu novce vernem, ali ne?“ Ukaže speči tri hlebe kruha, in pervega napolniti perstí, družega mertváških kostíj a tretjega novcev, najdenih v pánji. To stvorívši velí kovaču: „pojesti hočeva tri hlebe kruha od najboljše moke, in katerega izmej njih si izbereš, dovolj ti ga bode.“ Kováč, vzdígnívši hleb za hlebom, čuti, da je najtežji tist, v katerem je bila perst. Izbere si tega in reče gospodarju: „ta bodi moj, in ako bi še potreboval, vzamem tudi tega,“ roko položívši na hleb z mertváškimi kostmi. Domačín, to vidèč, misli sam v sebi: „zdaj vé m; božja volja nij, da bi ta zlosréčnik imel novce.“ Takój skliče uboge in nedóžne, slepe in hrome ljudi ter pred kováčem razlomi hleb, govoreč: „evo tvojih novcev, katere sem ti bil podal v roko; a tí si rajši izbral perst in mertváške kostí, in tako je tudi prav, ker nij Bog hotel, da bi ti novci bili tvoji.“ Domačín hitro vse novce pred njim razdelí mej ubožce, a kováč otide, zeló osramočèn.